

1943

1944

VERSKI LIST ZA MLADINO*

Prečastiti gospod urednik!

Ne morem Vam popisati, s kakšnim veseljem pričakujem 6. december, god sv. Miklavža. To je moj dvojni praznik, ker obhajam ta dan svoj god.

Sv. Miklavž je vsa leta moj največji prijatelj in vsako leto se mi je izkazal zelo milostnega. Ko sem se zjutraj prebudil, je bila vedno košara polna dobrot. Upam, da letos ne bo drugače, saj v nebesih ni vojne.

Povedati pa Vam moram, da me tudi mami in očka ta dan ne pozabita. Očka mi da vsako leto kuverto z bankovcem. Tak dar mi bo poklonil tudi letos; mi je že obljubil.

Zdaj bom pa nekaj povedal, kar mora ostati med nama. Polovico

denarja, ki mi ga bo očka dal za god, bom poklonil »Dejanju sv. Detinstva«, o katerem ste Vi zadnjič toliko lepega napisali v »Lučki«. Naj imajo ubogi pogančki tudi nekaj od mojega godu. — Povedati Vam pa moram še to, da darujem za misijone vsak mesec 2 liri. Mama me je tako naučila. Tisti dve liri vedno denem še v začetku meseca v posebno škatlo, da bi me skušnjava ne premotila in da bi jih ne zapravil za sladkorčke.

Bodite mi lepo pozdravljeni!

Žibert Niko,
uč. 4. razr., Ljubljana.

Leto IX.

December-Januar

Št. 3-4.

Kakšen naj bo tvoj advent?

Advent je čas priprave na božične praznike. Vsako nedeljo slišimo v evangeliju vabilo sv. Janeza Krstnika: »Pripravite se! Gospod se bliža! Delajte pokoro! Izravnajte njegove steze! Vsaka dolina naj se izpolni in vsak hrib in grič naj se zniža!«

Koliko gričev zapira Jezusu pot v tvoje srce: neubogljivost, laž, lenoba, prepir, trdosrčnost, škodoželjnost, nesramnost... Jezus ne prihaja v tvojo dušo po široki cesti greha, ampak po tihi poti kreposti. Samo v lepo, nedolžno srce bo položil svoj sveti mir.

Kakšen naj bo tvoj advent?

Zjutraj ne poležkuj, ampak vstani hitro, se obleci, umij in opravi jutranjo molitev.

Pred šolo obišči Jezusa v cerkvi.

Starše in učitelje ubogaj na prvo besedo.

Pridno se uči in spiši naloge.

Vsak dan malo pomisli, kako boš razveselil za božič kakega siromaka.

Zvečer si redno izprašaj vest in izpolni »Jezusove dneve«.

Pojdi v adventu večkrat k sv. obhajilu.

Vsa svoja dobra dela in vse molitve pa daruj
Jezusu s prošnjo, da bi vrnil razburkanim narodom
Evrope svoj božji mir.

Tak naj bo tvoj advent — in Božič bo čudovito
lep.

P. Krizostom:

Ob jaslicah

*Dete božje spi...
Mati Marija ob jaslicah
s presrečnim smehljajem
v Sinka strmi...*

*Dete božje spi...
Angeli na citre brenkajo
čudovito rahel spev.
Po hlevčku tiho plavajo...*

*Dete božje spi...
Močno se je utrudilo;
vse ure svete je noči
pastirčke blagoslavljal.*

*Dete božje spi...
K njemu stecimo!
Dušice čiste
mu poklonimo.*

*Ko Jezus oči bo odprl
in naš dar zazrl,
bo nad nami
ročice svete razprostrl.*

Zivel je njega dni tam na oni strani sinjega Sredozemskega morja, v deželi Licenciji, bogat mož, ki so ga klicali Eufemius. V mestu Patara je imel svoj dom. Za ženo je bil vzel sestro prevzvišenega Nikolaja, škofa v mestu Myra. Za čuda pobožna sta bila ta dva, Eufemius in njegova žena. Otrok nista imela; pa sta velikodušno razdelila premoženje, ki sta si ga bila nabrala, med uboge. Prosila sta ljubega Boga, naj jima za njuno dobroto izkaže

Premoženje sta razdelila med uboge.

Sočutno jo je pogledal.

milost in jima nakloni sina. Ni ga bilo ubožca, ki bi ne prosil z njima.

Bog je uslišal take prošnje in poslal angela, ki naj oznani rojstvo tako zaželjenega sina; imenujejo naj ga Nikolaja, kot njegovega strica. Nikolaj namreč pomeni: zmagovalec naroda. Množice ubožcev so v tistem trenutku po zasluženju Nikolajevih staršev prejele bogato plačilo.

Pravijo, da se je otrok, ko so ga po rojstvu prvič okopali, pestunji izvil iz rok in se s sklenjenimi ročicami postavil pokoncu; njegove oči so se zagledale v nebo: tako je ostal dolgi dve uri. Pravijo tudi, da se je dal otrok ob postnih dneh dojeti le enkrat na dan, pod večer.

Njega stric, nadškof, je v cerkvi zahvaljeval Boga za rojstvo malega Nikolaja. Nenada se mu je otrok prikazal sredi žareče sončne oble, katere žarki so se razsipali čez ves svet. Ni se varal: bodoči svetnik je moral razsvetliti ves svet. njegovih čudežev je brez konca in kraja.

Vsi so se čudili njegovi modrosti, ki ji ni bilo enake. Odlikovale so ga številne čednosti, posebe dobrot. Nekega dne je na poti v šolo naletel na kruljavo ženico. Ni vedel,

kako naj jo potolaži, pa jo je tako sočutno pogledal, da je bila žena vsa prevzeta in je pri priči ravno hodila; bil je prvi čudež.

Zagnal je svoje tri mošnjiče v hišo.

vtaknil jih je v žep in se umaknil v puščavo. Skozi mesto gredé pa je za zaprtimi dvermi nekje zaslišal krčevit plač. Lokal je nek imeniten in bogat posestnik. Vse svoje imetje je bil izgubil in zdaj je bil tako na koncu, da bi moral prodati svoje hčerke, tri ljubke deklice, nekemu trgovcu z libijskimi sužnji. Nikolaju se je smilil; stopil je bliže in skoz lino na vratih zagnal svoje tri mošnjiče v hišo; vsakega je bil namenil eni od deklic. Tako so spet imele svojo doto. Tedaj pa ga je iznenadil ubogi oče. V topli hvaležnosti je objel svetnikove noge.

»Nikomur ne govori o tem!« mu je naročil mladi Nikolaj. »Vsa naša dobra dela naj ostanejo zakrita. Kdor dobroto zaradi slave stori, bo poplačan na zemlji, v nebesih pa ostane brez plačila.«

Oče mu je obljubil, da bo molčal, pa besede ni držal. Tako hitro se je glas o tej dobroti raznesel po mestu, da je Nikolaj le v diru ušel navdušenim klicem in se skril pri nadškofu. Videl je zdaj, kako malo so bili vredni beliči, ki jih je imel, in kar pokesal se je, da je prej hotel hraniti svoje tri mošnjiče. Vse, kar je Bog terjal od njega, je razdal. Bil je ko ptič na poljani, božja Previdnost sama bo zdaj iz dneva v dan skrbela zanj.

Spričo tolikšne kreposti si je njegov stric nadškof dejal: »Za mašnika ga bom storil. Jezusa samega vreden duhovnik bo.« Posvetil ga je in ga poslal v samostan Sv. Sion. Tam ga je postavil za predstojnika. Pa imel je toliko dopadenje nad njim, da mu je bil zaupal vso svojo škofijo, takrat ko se je odpravil v Sveto Deželo, kamor je bil pred smrtjo tako hrepeneče želel poromati. Na poti domov ga je dohitela smrt. Nikolaj, ki ni bil nič kaj zadovoljen s tolikimi častmi,

je mislil, da je zdaj slednjič le prišla ura, ko bo lahko utešil svoje hrepenenje po samoti in se preselil kot kenobit v puščavsko votlino. Bog pa mu tega ni dal; dopustil je le, da se poda v Jeruzalem, da bi tako vsaj malo potešil svetnikovo hrepenenje po trpljenju in ponižnosti; tam, v svetem mestu, bo mladi mož spoznal voljo Gospodovo.

Nikolaj se je vkrcal. Hudič pa, ki je zalezoval vsak njegov korak, mu je bil namenil pogin. Dvignil je strašen vihar.

»Molite!« je zaklical Nikolaj mornarjem in potnikom.

Sam Bog ve, ali so njihove, ali svetnikove molitve preprosile nebo, kajti morje se je takoj pomirilo, kot da bi vtil olja na valove.

To je prav posebna milost, ki jo naklanja sv. Nikolaj; kolikokrat pozneje je še ponovil ta čudež; še danes se mornarji obračajo k njemu, če so v nevarnosti.

Nek mlad mornarček je tedaj od samega veselja, ker je ušel smrti, splezal na jambor in tam uganjal svoje norčije, pa naenkrat je telebnil na krov in si zlomil vrat. In glej: sv. Nikolaj ga je čudežno ozdravil.

Po tej vožnji na morju je sv. Nikolaj obiskal sv. Antona puščavnika; strašno ga je žalostilo, da ni mogel z njim vred deliti molitev in revščine.

Na Oljski gori in na kamniti Kalvariji je na kolenih in razoglav dolgo molil pod žgočim soncem. Obiskal je tudi votlino, ki je skrila nekoč Marijo, Jožefa in Dete, ko so bežali pred Herodom. S solzami je močil sveta tla. Spoznal je žalost Jezusovo, kolikor jo kak zemljan spoznati more.

Po vsem tem romanju pa se je moral vrniti. Menihi v njegovem samostanu so ga pričakovali. Ko je bil spet

Morje se je pomirilo.

Obiskal je sv. Antona.

med njimi, jih je vse prevzela njegova svetost. Namesto stare, pretesne kapelice, je zgradil prelepo cerkev. Za vse je moral skrbeti; često je bil v zadregi, kako naj plača in prehrani zidarje in krovce. Saj jih je imel na skrbi kar tri in dvajset. Zgodilo se je, da je nekega dne zmanjkalo kruha. Spomnil se je na Jezusa. Nehote je storil Gospodovo kretnjo, in glej čudo: pomnožil je, kar je ostalo. Vsakdo se je lahko dodobra nasitil.

V mestu Myra so govorili le o njegovi dobroti in svetosti. Svetnik je moral večkrat tja, da je pomogel potrebnim. V mestu je imel majhno bivališče, da se je lahko odpočil po težkem delu. Pa se je zgodilo, da so mu meščani izkazali še večjo naklonjenost, ki pa je njemu prinesla še težji križ.

Nadškof, ki je sledil njegovemu stricu, je umrl. Tedaj so se zbrali nadškofje tiste dežele, da bi mu določili naslednika. Bili so v zadregi, koga naj izberejo. Pa jim je bil Bog sam navdihnil znamenje: tisti duhovnik, ki bo drugo jutro prvi stopil v Cerkev, je izbran od svetega Duha.

Njegov blagoslov je otroku vrnil življenje.

Prav tisto noč pa je Nikolaj prenočeval v Myri. Navsezgodaj je že vstal, da bi opravil svojo pobožnost. Ob zori, še preden so vstali cerkovnik in otroci, ki so peli v zboru, je stopil v cerkev, ne da bi kaj slutil. Škofje pa so čakali tam, zagledali so ga in ga odpeljali s seboj. Nikolaj se je branil na vse načine, nič ni pomagalo. Potisnili so mu mitro na glavo in škofovsko palico v roko. Res, sveti Duh ni mogel izbrati boljšega.

Tistega dne, ko je v vsem ornatu in v veliko veselje vsega ljudstva služil svojo prvo škofovsko mašo, se je iz množice prerila neka žena z otrokom v naročju. Dete je padlo v ogenj in umrlo. Mrtvega je zdaj dvignila pred novega nadškofa, ki ga je blagoslovil: in v trenutku mu je njegov blagoslov vrnil življenje. Zato ga tudi kličejo na pomoč pri vseh nesrečah z ognjem.

Odkar je bil nadškof, sveti Nikolaj ni imel več mirne ure. Tisočere skrbi so se bile zgrnile nanj, težila ga je odgovorna služba. Zdaj je molil, zdaj vodil cerkveni zbor, oznanjal božjo besedo, pa spet tolažil in pomagal bednim. Zdaj, ko so ga tako visoko povzdignili, se je še bolj za-

vedal svoje nevrednosti: noč je prebedel pred oltarjem in molil v silnem strahu pred božjo vsemogočnostjo in v globoki ponižnosti. S solzami v očeh je zdihoval nad svojo slabostjo in revščino. Vedno so ljudje iskali njegove tolažbe, na vse strani so ga klicali, in, Bog bodi zahvaljen, nikdar se ni zgodilo, da bi komu odrekel: le sam sebi se je bil odrekel. Dan na dan se je postil. Jedel je samo zvečer, pa še takrat se je poslužil ene same jedi, močnika ali ribe, koruznega kolača ali pa zelenjave. Spal je na trdih tleh; včasih je pogrnil rogoznico, spet drugič legel na desko, največkrat pa se je zleknil na golo zemljo. Samo mučeništvo mu je še manjkalo.

V ječi so škofa bičali.

Pa želja se mu je na veliko žalost le do polovice izpolnila. Cesar Licinius je bil kristjanom na vzhodu oznanil novo preganjanje. Zapirali so jih, izganjali iz dežele, trgali so jim kožo s telesa in jih strašno bičali, če niso hoteli darovati poganskim malikom. Nikolaj bi bil lahko ušel, lahko bi se bil skril; pa ni storil. Ostal je med svojimi, z dvignjeno glavo jih je krepil v veri in preganjal boječnost svojih ovac.

Udarili so čredo, pastirja pa so pustili. Pa svetnikovo ponašanje je slednjič sodnika tako razhudilo, da ga je dal prijeti. A usmrtiti se ga ni upal, ker se je bal, da se bo vse mesto uprlo. Dal ga je odpeljati drugam in ga pahnul v ječo, kjer so ječarji dan za dnem z biči stresali svojo jezo nad njim. Prav tja do svoje smrti je nosil na rokah in nogah brazgotine, ki so bile žive priče tistih strašnih dni. Trpel je te strašne muke, dokler ni Konstantin Veliki zmagal zločinskega Licinija.

Prenašal je vse trpljenje vdano in potrpežljivo ob misli na Jezusovo trpljenje. Postal je vsem prekrasen zgled, kako naj tudi mi brez godrnjanja in jeze nosimo vso silno težo današnjih viharjih časov, da bo tudi nam, kot svetemu Miklavžu, štetu vse v velik blagoslov božji in v večno zveličanje.

Šveti Miklavž, izprosi nam dar potrpežljivosti in vdanosti v voljo božjo!

Svetemu Miklavžu pišem

Božek sedi pri oknu in piše.

Teta vstopi: »Božek, danes si pa ves zamaknjen sam vase. Kaj vendar delaš?«

»Svetemu Miklavžu pišem. Prosim ga, naj mi prinese knjigo »Moja mlada leta«. Letos nočem nič drugega, kot to knjigo. Prosil sem zanj, že moja mamica — pa pravi, da je knjiga predraga.«

»O tej knjigi pa nisem še ničesar slišala.«

»Rad verjamem. Saj je komaj izšla. Moja sestra Andrejka jo je včeraj dobila za god. Na zadnji strani »Lučke« pa je oglas, s katerim je možno kupiti knjigo po znižani ceni. Da sv. Miklavž ne bo imel z menoj prevelikih stroškov, bom to število priložil pismu.«

»Zdaj sem pa postala kar radovedna. Kaj pa je napisano v tej znameniti knjigi?«

»Andrejka mi jo je včeraj pokazala. Ta knjiga je zares nekaj posebnega, ker pridejo vanjo vsi spomini na moja mlada leta: kdaj sem bil rojen, kdo me je krstil, kako je ime mami in očku in povsod je prostor za slike. Dalje celo dan, kdaj sem se prvič nasmehnil, koliko sem tehtal pri rojstvu, kakšne bolezni sem imel...«

»Kako boš mogel vse to popisati, ko pa ne veš.«

»Česar jaz ne vem, bo napisala mamica. Lahko bom pa napisal, kako sem stopil v šolo, kako sem preživel Miklavževe večere, sveto noč in druge praznike. Kako je bilo pri prvem sv. obhajilu in pri birmi... Na te stvari se pa dobro spomnim in svoje sošolce bom tudi lahko natančno popisal...«

»To je pa res zanimiva knjiga.«

»Teta, lepo te prosim, ne moti me, ker moram pismo zaključiti brez napake. Pisati sv. Miklavžu ni majhna stvar.«

»Pametno, Božek. Veseli me, da si želiš to knjigo, ki ti bo množila modrost in ti bo nekoč najlepši spomin. Le povej sv. Miklavžu, naj gre v upravo »Lučke« v Kopitarjevi ulici št. 6, tam naj pokaže to številko »Lučke«, pa bo dobil knjigo po znižani ceni.«

»Teta, vidim, da tudi tebi knjiga ugaja.«

»Seveda mi.«

»Stopi k Andrejki. Rada ti jo bo pokazala.«

Teta odide. Božek pa piše pismo sv. Miklavžu prav do večera.

P. Krizostom:

Pozdravljen, veličastni škof in knez!

Z visokih stopil si nebeš,
da v srcih nam prižgeš veselje
in nam izpolniš tihe želje!
Pozdravljen, veličastni škof in knez!

S sijajem rajskim si obdan,
ornat tvoj zlat in ves izbran.
Lep si v sredini slave in sijaja.

Angelov te zbor obdaja.
po zemskih potih spremlja te in vodi,
hiše, stanovanja kaže ti povsodi,
kjer stanujejo otroci ubogljivi,
pridni, dobri, ljubeznivi,
da jim darov obilnih trosiš.
Okoli jih tvoje blagohotno opazuje
in roka tvoja jih obilo obdaruje.
A kakor ljubijo te otročiči dobri,
tako se tresejo pred tabo vsi hudobni
Poredne kaznovati znaš:
v darilo šibo leskovo jim daš.
Z roko jim sveto ostro zapreliš
in parklja črnega zbudiš,
da plane mednje in z verigo zarožlja
jih s kremplji ostrimi močno zlasa.

Tako postal si ti sodnik,
ki strogo vse poredneže kaznuješ,
z bogastvom svojim dobre obdaruješ,
zato pa si nam ljub in drag svetnik.

Hvaležni smo, da stopil si med nas z nebes.
Pozdravljen tisočkrat, mogočni škof in knez!

P. A. Žičan:

Sadni bonboni

Nekega dne je poštar prinesel zavojček. Radovedni Zofki je povedal, da so v njem najbrž sadni bonboni. Vsa srečna je s Pavletom zavojček nesla mami in se že po poti obližovala. Mama pa je zavojček vzela, ga položila na mizo in šla spet k svoji mizi pisat. Otroka sta se žalostno spogledala.

»Reci mami, naj zavojček odpre,« je Zofka po tistem rekla Pavletu.

»Si ne upam. Teta ne mara, da bi bil nestrpen in radoveden.«

»Pa jo vprašaj, če lahko sama odpreva, da se ne bo treba nji truditi.«

»Prav dobro te slišim, Zofka,« se oglasi mama. »In grdo je, da si tako hinavska, pa radovedna in snedena. Če bi prišla k meni in mi naravnost rekla: 'Mama, jaz bi sadne bonbone strašno rada videla. Kajne, da smem zavojček odpreti', bi ti dovolila, zdaj pa nalašč ne.«

Otroka sta potepeno odšla v svojo sobo.

»Zdaj vidiš, koliko ti zvijače pomagajo,« je rekel Pavle. »In zmerom tako delaš, čeprav veš, da teta ne trpi hinavščine.«

»Zakaj ji pa nisi rekel takoj, ko sem te prosila? Zmerom se imaš za strašno modrega in uganjaš same budalosti.«

»Nič ne uganjam budalosti, pa tudi za modrega se nimam. To praviš samo zato, ker te jezi, da nisi dobila sadnih bonbonov.«

»Res se jezim, pa samo nate, ker sem zmerom zavoljo tebe kregana.«

Bila sta skregana in nista več govorila. Seveda je bilo obema težko. Pavle je tuhtal, kaj bi naredil, da bi spet lahko začela govoriti. Saj je bil dobrega srca in jeze ni rad držal. In kmalu se je domislil. Začel se je na stolčku gugati in gugati, dokler se ni prekucnil in zgrmel po tleh.

Brž je priskočila Zofka in mu pomagala vstati.

»Ubogi Pavle! Gotovo si se hudo udaril!«

»Kaj še! Ravno nasprotno.«

»Kako to?«

»Še vesel sem, da sem padel, ker zdaj nisva več skregana in spet lahko govoriva. Pojdiva se igrat.«

Po kosilu je mama oba poklicala.

»Zdaj bomo odprli zavojček in pokusili sadne bonbone. Pavle, skoči po nož!«

Pavle je res kar skočil ko blisk in takoj prinesel nož. Mama je prerezala vrvico, škatlo odvila in odprla.

»Zofka, zdaj pa si dva bonbona izberi, kakršna hočeš: hruševa, češpljeva, orehova, marelična ali angelska.«

Zofka se kar ni mogla odločiti, nazadnje pa vendar izbere en hrušev in en marelični bonbon. Pavle si je vzel enega češpljevega in enega angelskega. Nato je mama škatlo spet zaprla, jo vzela v svojo sobo in položila na visoko polico. Zofka ji je bila kajpak vedno za petami.

Mama je morala napraviti nek obisk. Zato je otrokoma rekla: »Pridna bodita in se igrajta, kjer hočeta.«

Igrala sta se pred hišo. In Zofka je kar naprej govorila o bonbonih.

»Jezi me, da nisem tudi jaz vzela češpljevega in angelskega, gotovo sta zelo dobra.«

»Da, zelo dobra. Saj si jih boš lahko jutri vzela. Zdaj pa na to nikar več ne misli, ampak se rajši igrajva!«

To igro si je izmislil Pavle. Izkopala sta si jamo in jo napolnila z vodo. Potrebovala pa sta vode kar naprej, ker

jo je zemlja sproti popila. Nazadnje je Pavletu spodrsnilo in zlil je nase vso vodo iz škropilnice.

»Ajs, ajs, kako je mrzla! Ves sem premočen. Grem se preobleč, bom kmalu nazaj.«

Zofka je ostala pri jami sama in z lopatico brazdala po vodi. Ni pa mislila ne na vodo ne na lopato ne na Pavleta. Na kaj pa? Oh, na sadne bonbone; posebej na angelske in češpljeve. Žal ji je bilo, da ni mogla pokusiti vseh.

»Jutri mi jih bo mama spet dala. A kaj, ko ne bo časa, da bi izbirala. Če bi si jih že naprej dobro ogledala, bi se laže odločila. In zakaj si jih ne bi ogledala? Samo škatlo je treba odpreti.«

Vsa vesela svojega domisleka je Zofka skrivaj stekla v mamino sobo. Škatle ni mogla doseči. Poskakovala je, stegovala roko, si pomagala še s palico, pa le ni šlo. Nazadnje se je udarila po čelu in rekla: »Kako sem neumna! Mari bi prislonila stol in zlezla nanj!«

Porinila je težak naslanjač k polici, stopila nanj, vzela s police škatlo, jo odprla in se zagledala v bonbone.

»Katera dva naj jutri izberem?« Ni se mogla odločiti, čas pa je bežal in Pavle bo zdaj zdaj nazaj.

»Kaj bo rekel, če me najde tu? Mislil si bo, da kradem, in vendar samo gledam... Aha, že vem: od vsakega bonbona bom čisto malo odgriznila, pa bom vedela, kateri so najboljši. Nihče tega ne bo opazil, ker bom odščipnila tako malo, da se še poznalo ne bo.«

Zofka torej odgrizne košček angelskega bonbona, košček mareličnega, češpljevega, orehovega, hruševega, a se ne more odločiti za nobenega.

»Moram še enkrat od začetka,« si reče.

Tako je ponavljala in ponavljala svoje pokušanje, a nazadnje opazila, da je škatla skoraj prazna. Tedaj se je pa ustrašila.

»Moj Bog, kaj sem naredila!

Hotela sem samo pokusiti, pa sem skoraj vse pojedla. Mama bo opazila tako, ko bo škatlo odprla, in precej uganila, da sem bila jaz. Kaj naj storim, joj, kaj naj storim? Lahko bi rekla, da nisem bila jaz, pa mama mi ne bo verjela... Kaj, če bi rekla, da je bila miška? Saj sem res danes eno videla na hodniku. Saj res, to bom rekla. Prav za prav bo še bolje, če rečem, da

je bila podgana, ker ta več pojé.«

Vesela, da se je tako brihtno otresla hude skrbi, je škatlo zaprla in jo dejala nazaj na polico. Stekla je na vrt in prijala lopatico, tedaj pa se je vrnil Pavle.

»Dolgo me ni bilo. Nisem mogel najti čevljev. Kaj si pa ti delala ves ta čas?«

»Nič. Čakala sem te in se igrala z vodo.«

»Kako? Saj je jama spet prazna. Zakaj nisi dolila? Daj mi lopatico, da trdneje zatepem dno. Ti pa skoči po vodo!«

Ko se je vrnila, ji je dal Pavle lopatico in rekel: »Vsa je smolnata. Kaj si pa z njo počela?«

»Nič. Ne vem, zakaj se prijemlje roke.«

Hitro je roki pomočila v škropilnico, ker sta se sprijemali.

»Zakaj pa to delaš?«

Zofka je zardela: »Da vidim, če je voda mrzla.«

»Tako čudno se obnašaš pa vsa si rdeča, kakor da si storila nekaj slabega.«

»Kaj pa? Kar poglej, pa boš videl, da ni nič slabega! Zmerom me sumničiš!«

»Kako si huda! Saj sem rekel samo za šalo. Ne misli si, da kaj slabega o tebi mislim, in me nikar tako ježno ne glej!«

Igrala sta se do večera, ko so ju spravili v posteljo.

Zofka pa je to noč slabo spala. Imela je hude sanje. Stala je pred ograjenim vrtom. Bil je poln pestrih cvetlic in zlahtnega sadja. Zofka je hotela na vrt, njen angel varuh pa jo je vlekel nazaj in žalostno rekel: »Zofka, ne hodi tja! Ne pokušaj sadja, ki je videti tako zapeljivo, v resnici pa je grenko in strupeno. Ne duhaj teh cvetlic; videti so lepe, pa smrdijo in so strupene. To je vrt slabega. Pojdi rajši z menoj po tejle cesti na vrt dobrega!«

»Tvoja cesta je polna trdega kamenja in ostrih skal, steza na ta vrt pa je posuta z mehkim peskom.«

»To je že res. A trda cesta te bo pripeljala na vrt radosti. Ta steza pred teboj pa vodi v kraj trpljenja in žalosti. Tu je vse zanič: ljudje so hudobni in namesto da bi te tolažili, te bodo mučili, da ti bo še huje pri srcu.«

Zofka je omahovala. Pogledala je lepi vrt pred seboj, poln cvetja in sadja, in senčne drevorede, posute z drobnim peskom. Potem ji je pogled šinil na strmo, skalnato in hrapavo pot, ki menda ni imela konca. Brž je svojo roko izpulila iz angelove in se pognala proti ograji in ta se je pred njo kar sama odprla. Angel pa je klical za njo: »Vrni se, Zofka, vrni se! Čakal te bom pri ograji, čakal do tvoje smrti. Če se boš vrnila, te bom peljal v raj veselja. Pot je res težavna, pa postaja z vsakim korakom prijetnejša.«

Zofka ga ni poslušala. Na vrtu so ji migali otroci, naj pride k njim. Stekla je tja, otroci so jo obkrožili in jo začeli nekateri ščipati, drugi vleči za lase, tretji ji metati v oči peska.

Jezna in le s težavo se jih je Zofka otresla. Stopila je po lepi mehki stezi in si utrjala krasno cvetlico. Poduhala jo je, pa jo z gnusom vrgla proč: »Fuj, kako smrdi!« Ko je šla naprej, si je z drevesa vzela slasten sad. Brž ga je ugriznila, a ga še hitreje treščila od sebe. Bil je grenak in ostuden. Sprehajala se je naprej, a vse cvetlice, vsi zadeži so bili enako gnusni in neužitni. »Res sem zašla na vrt, kjer je vse slabo in zanič.«

Spomnila se je svojega angela varuha, ki je stal zunaj ograje in jo vabil. Zapodila se je v gručo hudobnih otrok, ki so ji zapirali pot, jih pahnila od sebe in se vrgla jokaje angelu v naročje. Ta jo je prijel za roko in jo odpeljal po strmi in hrapavi poti. Prvi koraki so bili res hudi, a čim dalje je stopala, tem lažje ji je bilo, tem bolj se ji je srce polnilo z radostjo. Že je stala pred vrtom dobrega, pa se je naenkrat vsa prepotena prebudila.

Dolgo je mislila na svoje sanje. »Mami jih bom povedala in jo prosila, da mi jih razloži.« Nato je spet zadremala in spala do jutra.

Ko je prišla voščit dobro jutro, je bila mama resna in stroga. A Zofka je mislila samo na svoje sanje in je včerajšnje pokušanje bonbonov že čisto pozabila. Hitro je mami povedala svoje sanje.

»Zofka, tvoje sanje imajo lep pomen. Bog vidi, da nisi dosti pridna, zato te opominja, da ne delaj reči, ki se zdijo lepe in prijetne, pa so v resnici slabe. Goljufivi vrt je pekel, vrt dobrega pa je raj. Vanj bomo prišli samo po strmi in hrapavi poti, to se pravi, da si moramo odreči prijetne stvari, če so prepovedane. In čim večkrat se premagaš, lažje ti postaja, da si poslušna, krotka, dobra. Polagoma se navadiš, da ti premagovanje ni več težko in slaba nagnjenja z lahkoto zavrneš.«

„Dobro jutro!“

Zofka je bila vsa razburjena. Zardela je in mamo pogledala, kakor da hoče nekaj povedati. A ni si upala.

Mama je to opazila in ji pomagala: »Zofka, nekaj bi mi rada priznala, pa si ne upaš, ker napako priznati je zmerom težko. Vidiš, to je tista skalna pot, kamor te kliče tvoj angel. Zofka, poslušaj ga in razumno skoči na trdo kamenje!«

Zofka je zardela, si obraz pokrila z rokami in mami vse povedala, kako je bilo včeraj, ko je pokušala sadne bonbone.

»Kako si mi pa mislila prikriti?«

»Hotela sem vam reči, da so bonbone pojedle podgane.«

»Tega ti jaz nikoli ne bi verjela, saj veš, da podgane ne znajo pokrova s škatle sneti in ga spet pokriti, ampak

rajši steno pregledajo. Pa tudi naslanjača podgane ne bi porinile k polici.«

»Joj! Ali ste tudi naslanjač videli?«

»Seveda, ker si ga pozabila zriniti nazaj. Saj ravno naslanjač me je opozoril, da je nekaj v sobi narobe. Odprla sem škatlo in videla, da je skoraj prazna. Vidiš, kako prav si storila, da si mi vse po pravici priznala. Če bi se mi lagala, bi te morala veliko strože kaznovati. Ker pa si se premagala in mi svojo napako priznala, boš imela samo to kazen, da teh bonbonov ne boš več poskusila.«

Zofka je mami poljubila roko in odšla v svojo sobo. Pavle jo je že čakal z zajtrkom.

»Kaj pa ti je, Zofka, da imaš oči rdeče?«

»Jokala sem.«

»Zakaj? Ali te je mama okregala?«

»Ne, ampak sram me je bilo, ko sem ji priznala, kaj sem včeraj naredila slabega.«

»Kaj slabega si naredila? Jaz nisem nič videl.«

»Seveda ne, ker sem ti skrila.«

Povedala mu je vse in Pavle jo je pohvalil, da je povedala mami vse po pravici.

»Le kako si mogla biti tako pogumna?«

Zofka mu je povedala svoje sanje in kako jih je mama razložila. Odslej sta Pavle in Zofka še večkrat govorila o teh sanjah in pomagale so jima, da sta bila laže dobra in poslušna.

Zgodbe naše ljube Matere!

Jezusov pokop in vstajenje.

Skrivnosti Jezusovega rojstva so zelo podobne skrivnostim njegove smrti. Ko je bil v Betlehemu rojen, zanj ni bilo nikjer prostora, a tudi ko so ga peljali na morišče, je moral ven iz Jeruzalema na Golgoto; in kakor je kot dete gol počival v Marijinem naročju na tuji zemlji, tako je tudi s križa snet počival gol v Marijinem naročju na Kalvariji, ne doma v postelji. V hlevcu ga je povila v

borne plenice, tu pa mu podari Jožef Arimatejec novo kupljen mrtvaški prt.

Z Jožefom je prišel tudi Nikodem, ki je Jezusa nekoč ponoči obiskal, ker se ga je iz strahu pred Judi bal nagovoriti podnevi; ta je prinesel kakih sto funtov dišav mire in aloe. Kako čudovita so pota božja! Razen Janeza so se vsi apostoli razbežali, da bi bili na varnem, in žalostno Mater pustili samo v največji bridkosti, ko je bila

Bridkó objokovan
je Jezus v grob
dejan;
o grešnik moli ga
tvoj greh je zdaj
opran.

pomoči najbolj potrebna. A prav tedaj pokažeta velik pogum Jožef in Nikodem, ki sta v Jezusovem prejšnjem življenju stala boječe ob strani.

»Vzela sta Jezusovo truplo,« ko ga je Marija sama umila, rane mazila in lase počesala, »in ga z dišavami vred povila s povoji, kakor imajo Judje navado pokopavati.« Zdaj torej Jezus vpričo Marije sniva spanje smrti, kakor je nekoč v Betlehemu pred njo spaval otroško spanje v plenica.

Še enkrat je vsa presunjena poljubila tako drago ji telo in s tem je končano zadnje dejanje njene materinske ljubezni in skrbi, kakršno je toliko let izkazovala svojemu in božjemu Sinu.

In zdaj so ga položili v nov v skalo vsekano grob, kamor še nihče ni bil položen, ter pred vhod zavalili veliko skalo. V tesno izbico spravljajo njega, ki je gospodar vesoljnega sveta! Borna plamenica revno razsvetljuje grobno temo njemu, ki je Kralj veličastva in Luč sveta!

Mariji so grozotni dogodki Velikega petka strli izmučeno srce. S pobožnimi ženami se je vrnila nazaj v mesto Jeruzalem. Čas pa kljub našim bridkostim beži svojo pot kar naprej. Veliki petek je šel v večnost, za njim še Velika sobota.

Debeljak Ludvik:

Zamišljeni profesor

Žalostna zgodba brez besedi

1

2

3

4

Izšla je nova knjiga z naslovom:

MOJA MLADA LETA.

To je spominska knjiga prav posebne vrste, v kateri je določena stran za stranjo, kamor naj starši vpišejo vse količkaj pomembne dogodke otrokovega življenja: dan, kraj in uro rojstva, botra in botrice, rojstne podatke očeta in matere, brate, sestre, otrokovo rast, igrače, bolezni, stanovanje itd. Vse te podatke spremljajo izbrane pesmice. Povsod je tudi prostor za fotografije iz dotične dobe otrokovega življenja.

Po vstopu v šolo pa piše otrok sam svoje dogodke v šoli in doma.

Prosimo svoje starše, da vam to čudovito knjigo nabavijo kot darilo za božič ali za god. — Pišite svetemu Miklavžu, da vam jo prinese!

Kdor se zgleda s to številko pri upravi »Lučke« v Kopitarjevi ulici št. 6, dobi knjigo po znižani ceni, in sicer vezano v karton za 50 lir, vezano v polplatno za 55 lir.

NE POZABITE!

1. Na god nedolžnih otročičev 28. decembra bo ob 8 v frančiškanski cerkvi orglana maša z otroškim petjem za žive člane Dejanja sv. Detinstva, popoldne ob 4 pa misijonska božičnica z nagovorom, posebnim blagoslovom dečkov in deklic, litanijami, otroškim petjem in darovanjem za sveto Detinstvo.

2. Na praznik Sv. Treh kraljev 6. januarja bo ob 4 popoldne v frančiškanski cerkvi slovesno darovanje »Jezusovih dni«. Po kratkem govoru bodo položili otroci srebrne zabojčke in zlate košarice z »Jezusovimi dnevi« na oltar. Nato sledijo pete litanijske in božične pesmice.

Pridite gotovo!

Ne pozabite!